

סג:

עין משפט
נר מצותה

כו א מיי פייט מהל'
 מורות הלי"ט ופיו
 מהל' קרבן פסח הלי"ט
 פייט מהל' אבות
 הנומאה הלי"ג:
 כז ב מיי פיו מהל'
 מורות הלי"ט:
 כח ג מיי שש הלי"ט:
 כט ד מיי פייט מהל'
 אבות הנומאה
 הלי"ג:

נוסחת הריב"ז

[illegible]

פ"י הרא"ש

[illegible]

כטו שנועד לו את
 לאת על שומא שאחר
 האת אינו סתר אלד ד
 ה' נדע לו על שומא
 יעני מלאת ש"מ ברת
 חסא אולי. ותקש וא
 מרי' כמחתי' נוי' ששלח
 נוי' נדע לו שישוא
 חסא א' סומא ידועה
 ותר אלמא ברת סומא
 ולוי' לתר' לך
 ו' דברישא סבר הכי
 ברחמי' כטומא ועי'כ
 יד' להאי' ברבנות אחרי'
 ריכי' א' עילך אחר
 פאה יד' אולי' ברת
 ויכה' לך סבר
 ויכה' לך ספס נירוניה'

הכותים אין להם פרק תשיעי נזיר

אמר רבא ת"ש עד שלא נילח בין כך ובין כך מותר חיובי דמי א' דאיתרע ליה תוך מלאת צייבא צייבא צייבא דסותר. ל"ע מאי קאמר הא איתערך לאשמועי' דמי עוממת התוסס קשומר כגון שניע וגו' עד שלא נילח וגרלא לפרש מהמורא דמתני' דייק מדמיוק דרישא פסחא

ועדיין תיבעי לך. הש"ס הולך
ומפרש הך פשיטתא דרבא

וְעַד־יֵינּוּ תִּבְעֵי לָךְ בּוֹלָהוּ סוֹתֵר אוֹ
ו' סוֹתֵר. וּמֵה הִיָּה

[illegible]

לתרומה בשבט. כיון שאם מוטל לרחבה של דרך לא אפשר לו לעבור כי אם דרך עליו יאחיל לגזיר ועושה ספק עמוד הדיו שנומלם התהום ד"ה"ל לתרומה עומה שאין לו מקום לעבור אם לא בדרך אותו מקום שהמה נמצא אבל יש לו דרך לעבור תורה אף לתרומה ד"ה"ל לתרומה עמוד שנומלם שם אבל לעבור עמוד דשמה בין פרקין עבר עבר דרך ישר אלא דרך מעוקם והוא ליה ספק עומלם ד"ה"ל דשפטו

טעור אכל אס נמאל קברד ועבר דרך עליו אפי' משובר ומפורק
טמא שהקבר מורפו ליטמא בזהל כדדרשין או בקבר לרבות קבר
הטמא שהעובר אף כנגד הירקן שבקבר טמא בזהל כדפרשמי' לעיל:
במה דברים אמורים. לשיטתן שמה בין פרקין דקור וטעור
במהלך ענ גליי אפערט שלא יגע ושלל יטעט ושלל וואל
אבל טעון משאו או רכוב על גבי במה אינו יכול להלך כל כך זקוף
שלא יטע עצמו ללדדין וטמא דאין זו ספק טומאה ברה"ר אלא ודאי
יטמא ודאמרי' דברים אמורים. לאין דין מקום לעובר
טעור בטומאת התהום אלא בטומאה ידועה [שלשתן טמאים]
המורה וזכר ועושה ספק ומכסה ואולי מאי נהיו טומאה ידועה דמכר
גה' א' בסוף העולם: בזהל וזנקיקי הסלעים. אבל אינו מכוסה:
צפה אינו מטמא לענין שיין דהניא ספק טומאה צפה בין בזה"ב.
יש מים בכל ויש קל על פני המים ספק נגע בכלי ספק
אלא נגע או בקרקע טמא שכל גלי קרקע" ר"ש אומר דכל טמא
בבקרקע טעור אינו נגע" טמא בכל מקום שהוא שורץ: ספק נגע"י. דקל
על הארץ טמא אס היא טומאה ברה"ר אבל צפה שאינה קבוע" לא
דמסקא"ן ל' א' דוקא על פני המים מהטעין או הוא דאין צפה
באיר שזרקה אדם באיר מטהרין ממעטא דעל הארץ:
מבי

קודם שעה פסחו ה"ז עמא ודחא לפסח שני והכי מפורש עלה תבוס
מקום. רחב לעבור שלא על המז אף לענין אכילת תמימה טהור
 ולפסחו בנתיב של יגע ^(א) ושלח יאהל: **אכל עשון** או **כרוב**
 דהכי נקרא נמריה ^(ב) עטומות ההיטום. והאי דכתיב כספריס ^(ג)
ידועה. לשון אדם: **ששקן עמאין.** ואפילו נזיר ועושה פסח ^(ד)
בזרירותו. ^(ה) שהיו עטומות המהוס דלפסח שלא הכיר צו אדם
 ממוקם למקום. ויהי ימס ^(ו) נאפליהן ונקיץ קלעים והוא צו חלול
 שבין שהיו כחוס ואין וו עטומות המהוס: **ולא אמרי.** השומרה
 ה"ג **כפא אינה מטמאה לענין שרץ.** כלומר אע"ג דטומאת מת אפה
 מיהא אינה חשובה לעומת מספק שהא שרץ קף על פני המים ספק
 כלומר עטומה אפה והוא ספק אס נגע בה אס לא נגע בה

אמר רבא ח"ט. מדהתני מתני' אס נודע לו עד שלא גילה בין כך ובין כך בין טומאת הטהרות בין טומאת ידועה וסותר ואוקומנא לה למתני' כד"ו וקאמינא מיהא דקפסקי ואמר כל אימת דאיטמי בין בזמן ימי מלחא בין לאחר ימי מלחא דסותר: **ודאיסידע ליה**

ד' שלא גילה בין כך
ומי או דאיתידע ליה
ימנר אלא לאו לאחר
זאת הנהגה

חיכתי נך. כיון דלמחר מנלח קרי' קוטר ותו לא ואי דילמא כן היינומח נמון ימי מנלח קוטר אזי כולן: ולמאן. קמבייחא נך אי לרנן וקודם בבחא קרינתימי פשיטא דכולן קוטר: ואי לר' וקודם מנלחא הא שומרי ליה דלמחר נפקמי מי שחמר הריני מזיר מנלח (ועל דף טו:)

היה נשואו של המעשה הזה. והנה נראה שיש
הנהגה שיש להקדים את המעשה הזה
הנהגה שיש להקדים את המעשה הזה
הנהגה שיש להקדים את המעשה הזה

ידיעה לאחר מלחם הוא. שכל
הוא קרנעמוי ⁽¹⁰⁾ הוא דסומר ומו
היג וימיה וכל דקמלין בין כ'
ובין כ' פסוק ולא קמפלין ש"מ.
כלומר ותיפסוק ליה ממתי' גופיה
דמקמלין בין כ' ובין כ' פסוק ולא
קמפלין בין ד' דעיטמא קודם מלחם
בין לאחר מלחם דהא ממתי' כל
אימא דעיטמא בתשטע וואוקומא
לה כר"א דאמר כל לאחר מלחם ד'
פסוק ומו לא ש"מ נמי דאפילו
היכא דעיטמא מלחם מלחם בין
ידיעה לאחר מלחם הוא ד' פסוק
ומו לא: לישנא אחרינא **אחר רבא**
פ"ט. ולרבא לית ליה דרבי יוחנן
דמוקים לה למתני' כר"א ולא
כרבנן דקסבר רבא ממתי' נמי
מיתומאם כרבנן דמדידו רבנן גמי

תומאס היהודי דאע"ג דבעלתא תגלתא לא מעבדא לגבי תומאס
 היהודי שפינא שאס נודע לו עד שלא גילה ה' קספיק ותי בין
 דענטא מלאת פין לאחר מלאת דאס נודע לו לאחר מלאת
 קודם גילתא אפי"ג להביא קרבנותיו קוטר דבו מודי ובעין לר"א
 דתגלתא הוה חסודה לענין תומאס היהודי ש"מ דקוטר ועדיין
 מינעי לך כ"י אמר לך רמי בר חמא לעולם אלינא דר"א קמיבעיא
 ליה והכי קמיבעי ליה ה"מ דאמר ר"א דאיו קוטר אלף ה' היכא
 דענטא נמי לאחר מלאת ה' והא ק"ל דענטא לפני מלאת מודי לה
 לרבנן דקוטר לא כולן דכמאן נודע ה' בתוך מלאת דמי או דילמא
 שאני הכא דכיון דדיעה ליתא אלף לאחר מלאת שבעה הוה קוטר
 ומו לא. ומינה איכא לנשיטעמיה מיה דהא קמיני פין כ"י ויין ק"י
 קוטר ואק שמעיה ה' מחני' לא שנה א"ל היכא דענטא לפני מלאת
 להביא דענטא לאחר מלאת דקוטר לא כולן ולא מופלגי בה ר"א
 ורבנן ש"מ דלר"א נמי כיון דתומאס הוה בימי מלאת דקוטר את
 הלכו: **ד"ר המואל פה.** טמון בדרך תבטן או בנדרות ומוטל
 לבחו שדך אלן ומוקס לעצור אלף עלינו ובעשה שועל עלינו
 לא הכיר בו שהוא תחמינו לענין מופלגות תרומה טמא וצנוני ורשע
 פסח טבור ואיוי לרץ לעשות פסח. וכלל אלו שאמריו דבנידור
 ועושה פסח טבור כשנודע לו לאחר שעשה פסחו אלל נודע לו
 חא בדבריהם דמסכת מיר (פ"ו ה"א) וכל פסחים (פ"ה ה"א) אכל לו
 חא ב"ר דא"ל תבטן לו מיר ופסח טבור תבטן תבטן.

עֵשָׂא: תַּמְרוֹה לִפְי שְׂאִי אִשְׁכֵּר כִּי, אֲבָל לִיזֵר וְעוֹשֶׂה פֶּסַח לְעוֹסִים
אֲפִילוּ בְּזִיזֵר וְעוֹשֶׂה פֶּסַח טוֹמֵא טַעוּת הוּא: **אֲבָל בְּעוֹמָהּ שְׂפִיפָה**
וְעוֹשֶׂה פֶּסַח שְׂאִי וְאֵעִי שְׂכָר עֵשׂו פֶּסַחִים בִּפְסָם רֶאשׁוֹן: **בְּכֶן**
לֹס שְׂהִי מֶזֶן יוֹל לְהַחֲגֹלֵל עֵלֵי עִי רוּח וְזִרְדוּת עִשׂוֹי לְהַחֲגֹלֵל
יִיבֹל אֲדָם לְהַחֲכֵל בְּעִי עִי הִדָּח (אִשְׁכֵּר אִשְׁכֵּר אִשְׁכֵּר אִשְׁכֵּר אִשְׁכֵּר אִשְׁכֵּר אִשְׁכֵּר
וְעוֹמָהּ הִדָּח אֲלֵה לְעוֹמָהּ מֵת בְּלִבֵּל אֲבָל לִעֲנִין וְזוֹ חֵבֶה אֵל
מִמְעוֹמָהּ בִּפְסָם מִנֵּה בְּדָתָן וּמִנֵּה חֵבֶה עַל פְּנֵי הַיָּם לִעֲנִין שְׂרָן
נִנֵּה בִּז פֶּסַח לֹא נִנֵּה בִּז פֶּסַח טוֹר: **דְּמִיָּה פֶּסַח עוֹמָהּ אִשְׁכֵּר**
בִּין: שְׂהִי אִשְׁכֵּר בְּנִים שְׂכָלִים בִּין בְּנִים שְׂכָלִים שְׂכָלִים שְׂכָלִים
רַחֲמֵי

חצי הדרך או רובו וחצי האחר מופלג הימנו מצד שמאלו עד חצי הדרך או רובו
א"א שלא יאחיל על חצי האחר אפ"ה טהור שאנו תול" שציקם דרכו; כ"א דחלין

מסורת הש"ס

(א) וְעַל טוֹ: לט: מז:.
(ב) מַסְחִים מֵאֵ: (עַד סוֹף
הַעֲוִן,) (ג) וְחִסִּים כֹּכֵ
מַסְחִים מֵ: ע"ש ודף מ"א:.
(ד) מוֹסַפְתָּא דְטַהֲרֹת סִינָה
מְטַהֲרֹת מִדִּמְיוֹ, (ה) ג"י
א"מ אֵל אֶפְסָר שְׁמִין אֲרָם,
(ו) וְלִמְאֹרָה צִלִּי וּמִסַּפְתָּא לָן
וְכִי יוֹהָא דִּיבּוּר כַּפִּי עֲלֵמָא
וְכִן מוֹחֵס בְּחוּטֵי ע"ש
דְּלַפְנוּ הֵיכ דְּבָרֵי חִסִּי הֲלֵלָא
ר"ש מ"ד:.

הגהות הב"ח

(א) ישי"י דליה הי"ג וכו'
גמירי לה הפ"ד ואלח"כ
מ"ה בד"א נקומאם
המהוס: (ב) ד"ה בתמן או
כלרעות הרי היא:

הנהות התוספות

1. ז"ל אינו.
2. ז"ל ע"ג קרקע טהורה.
3. ז"ל מנעו.
4. ז"ל מנעו.
5. ז"ל קבועה וז"ל בס"י.
6. ז"ל ומסמקה.

מוסף רש"י

[illegible]

י"ה הרצ"ט (המאה)

לעבור אם לא שיאהל:
עליו: אבל יש לו מקום
לעבור. שאנו ממלא כל
רוחב הדרך: אף לתרומה
טורה. דספק טומאה
בריהו דספק טורה. אבל
מצאו משובר לחתיכות או
מפיקר לאיברים. אמי אין
לו מקום לעבור כיון חדצי
הממ טוטל בצד מין העצ
ההולך דרך ישרה לפניו
בר בין הפריקים בטהל: